Tizenegyedik üzenet

A kiteljesedett Istennek az újjászületett hívőkkel való isteni-emberi inkorporációja – annak a kimenetele, hogy az Atya megdicsőítette Krisztust az isteni dicsőséggel

Igeolvasmány: Lk 12,49-50; Jn 12,23-24; 14,2. 10-11. 17. 20-21. 23; 15,1-8. 16; 16,13-16; Jel 21,3. 22

I. Meg kell látnunk, hogy az egész világegyetemben csak egyetlen dolgot akar Isten, ami Önmagának mint a kiteljesedett Istennek az újjászületett hívőkkel való egyetemes inkorporációja [egybetestesülése] – Jn 14,10-11. 20; 17,21. 23; 14,23; Jel 21,3. 22:

A. A hívők kapcsolatát az Úrral az *egyesülés*, *elegyedés* és *inkorporáció* szavak írják le; az *egyesülés* az Úrral az életben való egységünkre vonatkozik, az *elegyedés* az isteni és emberi természetekkel kapcsolatos, az *inkorporáció* pedig személyek egymásban lakozását, egymásban létét, jelenti – Jn 15,4-5; 2Pt 1,4; Jn 14,20.

B. Az Isteni Háromság három [személye] az örökkévalóságtól fogva egy inkorporáció egyaránt abban, amik Ők, és abban, amit Ők tesznek – 10. vers:

1. Az Isteni Háromság három [személye] inkorporálva van úgy, hogy kölcsönösen egymásban léteznek – „Én az Atyában vagyok, és az Atya Énbennem van" – 10a. 11a. vers.
2. Az Isteni Háromság három [személye] egy inkorporáció azáltal, hogy egyként munkálkodnak együtt – „A beszédeket, amelyeket Én mondok néktek, nem Magamtól mondom; hanem az Atya, aki Énbennem lakik, Ő cselekszi e dolgokat" (10b. vers); „magukért a cselekedetekért higgyetek" (11b. vers).

C. A Cselekedetek 2,23 azt mutatja, hogy ez az egyetemes isteni inkorporáció, az Isteni Háromság három [személye], tanácsot tartott az örökkévalóságban, és megállapodott, hogy elküldi a másodikat az Isteni Háromságból az időbe, hogy egy emberré váljon Isten isteni ökonómiájának a véghezviteléért – 1Pt 1,20; Mik 5,2; vö. 1Móz 1,26.

D. A testet öltés előtt ez az egyetemes inkorporáció három félből állt; ezután a második az Isteni Háromságból behozta ezt az egyetemes inkorporációt az emberségbe – Jn 14,10-11.

E. A három az Isteni Háromságban már az örökkévaló múltban inkorporálva volt; ez az Inkorporált bejött az időbe azért, hogy az inkorporációjába inkorporálja [befoglalja] az Ő összes kiválasztottját, és így megalkossa a kiteljesedett Istennek az újjászületett hívőkkel való nagy, egyetemes, isteni-emberi inkorporációját – 17,21.

F. A János 14,20 felfedi, hogy a kiteljesedett Háromegy Isten és az újjászületett hívők egy inkorporációvá lettek Krisztus feltámadásában:

1. „Azon a napon" – a Fiú feltámadásának napján.
2. „Megtudjátok majd ti, hogy Én az Én Atyámban vagyok" (a Fiú és az Atya egybe van inkorporálva), „és ti Énbennem" (az újjászületett hívők inkorporálva vannak a Fiúba és az Atyába a Fiúban), „és Én tibennetek" (a Fiú az Atyában inkorporálva van az újjászületett hívőkbe).
3. A *bennetek*, amely a valóság [Károli: igazság] Szelleméhez tartozik a 17. versben (a valóság Szelleme „nálatok lakik, és bennetek marad"), a 20. versben található három „-ban/-ben"-nek [„Atyámban", „Énbennem" és „tibennetek"] az összessége.

II. Krisztus istensége dicsőségének a felszabadulása azzal azonos, hogy az Atya megdicsőíti Őt az isteni dicsőséggel (12,23-24) a feltámadásában a halálán keresztül; az Ő istensége dicsőségének az Ő isteni életével való felszabadulását jelentette az, hogy tüzet vet a földre (12,49-50):

A. Krisztus istenségének dicsősége el volt rejtve Őbenne mint egy gabonamagban; az Ő embersége a testet öltése útján egy burokká vált, hogy elrejtse az Ő istensége dicsőségét az Ő isteni életével együtt – Jn 12,23-24.

B. Az Úr szorongattatva volt, vágyakozva arra, hogy bemeríttessen a halála bemerítkezésével az Ő istensége dicsőségének az Ő isteni életével együtt való, az Ő embersége burkának megtöretése révén történő felszabadulásáért – Lk 12,49-50; Jn 12,23-24:
   1. Ő volt az egyedülálló gabonamag, amely tartalmazta az Ő isteni életét az Ő isteni dicsőségével; amikor az Ő emberségének burka megtört az Ő megfeszítése által, akkor az Ő istenségének összes eleme – az isteni élete és az isteni dicsősége – egyidejűleg felszabadult.
   2. Az Ő korlátlan és végtelen isteni lénye az Ő isteni életével – miután a fizikai halála révén felszabadult – az impulzusává vált a hívők szellemi életének feltámadásban.

C. Krisztus istensége dicsőségének a felszabadulása az volt, hogy az Atya megdicsőítette Őt az isteni dicsőséggel a feltámadásában a halálán keresztül; Krisztus az emberi életvitele során azért imádkozott, hogy az Atya dicsőítse meg Őt, és az Atya megválaszolta az imádságát – 17,1; Csel 3,13; Lk 24,26.

D. Egy ilyen megdicsőítés áthelyezte Krisztust a testet öltés szakaszából a befoglalás szakaszába, amelyben Ő, mint az utolsó Ádám, a mindent tartalmazó, megelevenítő Szellemmé vált a feltámadásban – Jn 1,14; 1Kor 15,45b; Fil 1,19.

E. A megdicsőülése révén a feltámadásában Krisztus Isten elsőszülött Fiává lett – birtokában az istenségnek és emberségnek egyaránt (Csel 13,33; Róm 8,29); a megelevenítő Szellemmé, a pneumatikus Krisztussá, vált (1Kor 15,45b; Jn 20,22); és az összes hívőjét újjászülte, hogy Isten gyermekei, Isten faja, legyenek (1Pt 1,3).

III. Krisztus megdicsőülésének, az Ő feltámadásának, a kimenetele Isten minden kiválasztott, megváltott és újjászült emberének az Önmagával való inkorporációja három szempontban – az Atya háza, a Fiú szőlőtője és a Szellem gyermeke:

A. A kiteljesedett Isten újjászületett hívőkkel feltámadásban való inkorporációjának első szempontja az Atya háza, amelyet a templom jelképez – Jn 14,2; 2,16-21; 1Tim 3,15:
   1. Az Atya háza nem más, mint az Ő megváltott, újjászült és átformált kiválasztott népével alkatilag felépült, feldolgozott és kiteljesedett Háromegy Istennek az isteni és emberi inkorporációja; az összes hívő Krisztusban, akik az Ő vére révén megváltást nyertek, a Szelleme által az Ő életével újjászülettek, és a megelevenítő Szellem által az isteni elemmel átformálódtak, jelenti a „lakóhelyeket" az Atya házában – Jn 14,2. 23.
   2. Az Atya háza azáltal épül fel, hogy az Atya és a Fiú a megváltott kiválasztottakban lakozó Szellemmel állandóan látogatja a megváltott kiválasztottakat azért, hogy az a kiteljesedett Háromegy Isten és az Ő megváltott kiválasztottai kölcsönös lakóhelye legyen.

B. A kiteljesedett Isten újjászületett hívőkkel feltámadásban való inkorporációjának második szempontja a Fiú igazi szőlőtője – 15,1-8. 16:
   1. Az igazi szőlőtő mint a mindent tartalmazó Krisztus jele nem más, mint a feldolgozott és kiteljesedett Háromegy Isten organizmusa.
   2. A vesszői Krisztus hívői, akik természet szerint a vad olajfa ágai voltak, és beoltattak a szelíd olajfába (Róm 11,17. 24) a Krisztusba való hívésük által (Jn 3,15); a szelíd olajfa és az igazi szőlőtő egyaránt Krisztust jelképezi; így a szelíd olajfába való beoltatás a Krisztusba való beoltatást jelenti.
   3. A beoltott ágai újjászülettek az isteni élettel, életegyesülésbe kerültek a feltámadt Krisztussal, és inkorporálódtak a feldolgozott és kiteljesedett Háromegy Istennel.

C. A kiteljesedett Isten újjászületett hívőkkel feltámadásban való inkorporációjának harmadik szempontja a Szellem új gyermeke – 16,13-16. 19-22:
   1. Egy új gyermek, egy új ember, született a kiteljesedett Szellem által a feltámadásban; ezt az új gyermeket, az új embert, Krisztus teremtette a kereszten azáltal, hogy a hústestében eltörölte a parancsolatoknak tételekben való törvényét – 21. 13-15. vers; Ef 2,15.

2. Ez az új gyermek, az új ember, az Atya által született újjá a feltámadt Krisztussal együtt az Ő feltámadásában, és a Szellem által született a hívők szellemében – 1Pt 1,3; Róm 1,4; Jn 3,6b.
3. Krisztus hívőinek az első csoportja, akik elszenvedték Krisztusnak a halála útján történő eltávozását, volt a szülő asszony, és Krisztus, aki visszatért a feltámadásban, volt az újszülött gyermek, hogy az új ember legyen – 16,20-22; Kol 3,10-11.
4. Az új embert a hívők annak útján öltik fel, hogy megújulnak az értelmük szellemében Krisztus Testének a kiteljesítéséhez – Ef 4,23-24.

IV. Amikor Krisztusban lakunk, a lakóhelyünkként véve őt, és megengedjük Neki, hogy bennünk lakjon, a lakóhelyeként véve minket, az azt jelenti, hogy a feldolgozott és kiteljesedett Háromegy Isten megváltott és újjászületett hívőkkel való inkorporációjának valóságában élünk – Jn 14,2. 10-11. 17. 20. 23:

A. Amikor Krisztusban lakunk [megmaradunk] azért, hogy Ő bennünk lakhasson [megmaradhasson], az azt jelenti, hogy Krisztusban folytatjuk az életvitelünket, a mindenünkként véve Őt; Őt venni a hajlékunkként, az örökkévaló lakóhelyünkként, Krisztusnak a legmagasabb rendű és legteljesebb megtapasztalását jelenti – Zsolt 90,1; 91,1. 9; Jn 15,4-5; Jel 21,22.

B. Azáltal lakunk Krisztusban, azért, hogy Ő bennünk lakhasson, hogy szeretjük Őt – Jn 14,21. 23:
   1. Úgy, hogy az első szeretettel szeretjük az Urat, mindenekben megadjuk Neki az első helyet, és a Háromegy Istenbe inkorporálódunk az Ő lakóhelyévé – Jel 2,4-5; Kol 1,18b; Jn 14,21. 23; Ef 3,16-17; vö. Zsolt 27,4.
   2. Amikor szeretjük az Úr Jézust, Ő megnyilvánítja Magát nekünk, és az Atya eljön Vele, hogy lakást készítsen nálunk az élvezetünkre; ez a lakás egy kölcsönös lakás, amelyben a Háromegy Isten bennünk lakik, és mi Őbenne lakunk – Jn 14,23 [Csia].
   3. Minél inkább szeretjük az Urat, annál inkább miénk lesz az Ő jelenléte, és minél inkább az Ő jelenlétében vagyunk, annál inkább élvezni fogjuk mindazt, ami Ő nekünk; az Úr helyreállító munkája az Úr Jézus iránti szeretet helyreállítása – 1Kor 2,9-10; Ef 6,24.

C. Azáltal lakunk Krisztusban, azért, hogy Ő bennünk lakhasson, hogy foglalkozunk a Szentírásban lévő állandó igével, amely rajtunk kívül van, és a jelen igével mint a Szellemmel, amely bennünk van – Jn 5,39-40; 6,63; 2Kor 3,6; Jel 2,7:
   1. A külső, írott ige által a miénk a titokzatos Úr magyarázata, definíciója és kifejeződése, a belső, élő ige által pedig a miénk a lakozó Krisztus megtapasztalása és a gyakorlati Úr jelenléte – Ef 5,26; 6,17-18.
   2. Ha az Úr állandó és írott igéjében lakunk [megmaradunk], akkor az Ő azonnali és élő igéi bennünk fognak lakni [maradni] – Jn 8,31; 15,7; 1Jn 2,14.
   3. Ilyen módon gyökeret verünk alul Krisztusba mint a talajunkba, földünkbe, és gyümölcsöt termünk felül az Atya megdicsőüléséért – 2Kir 19,30; Ésa 37,31; Jn 15,7-8.
   4. Mi Őbenne lakunk, az Ő igéi pedig mibennünk laknak, hogy mi Őbenne szólhassunk, Ő pedig mibennünk szólhasson Istennek az emberbe és az embernek Istenbe építéséért – 7. vers; 2Kor 2,17; 13,3; 1Kor 14,4b.
   5. Reggelről reggelre meg kell szentelődnünk úgy, hogy megérintjük az Igét, és megengedjük a Szellemnek, hogy megérintsen minket azért, hogy kiköltözzünk saját magunkból, a régi szálláshelyünkről, és beköltözzünk a Háromegy Istenbe, az új szálláshelyünkre, a Háromegy Isten egymásban létező egységének a helyére – Jn 17,17. 21; Ef 5,26.

V. Az Új Jeruzsálem a feldolgozott és kiteljesedett Háromegy Istennek az újjászült, megszentelt, megújított, átformált, áthasonított és megdicsőített háromrészes gyülekezettel való végső inkorporációja – Jel 21,3. 22:

A. Az Új Jeruzsálem egy testületi személy, egy testületi, nagy Isten-ember; ez a testületi személy egy házaspár – az átformált háromrészes emberrel összeházasodott feldolgozott Háromegy Isten; ez a Szellem és a menyasszony, amint együtt egyesülnek, elegyednek és inkorporálódnak, hogy egy entitássá váljanak – 22,17a.

B. Isten három – az Atya, a Fiú és a Szellem – egy testületi személy; mi, a hívők milliói, is egy testületi személy vagyunk; ezek a személyek most egymásban vannak – Jn 14,20-21; 15,5; 1Jn 4,15-16.

C. Mi Isten sátora vagyunk az Ő lakóhelyének, és Isten a mi templomunk a mi lakóhelyünknek – Isten és ember kölcsönös lakása – Jel 21,2-3. 22-23; Zsolt 90,1; 27,4; 5Móz 33,27.

D. Az Új Jeruzsálem Isten sátora, és a sátor középpontja Krisztus mint az elrejtett manna; ennek az egyetemes, isteni-emberi inkorporációba, Isten és ember kölcsönös lakásába, való inkorporálódás [befoglalódás] módja, hogy Krisztust mint az elrejtett mannát esszük – Jel 21,3; 2Móz 16,32-34; Héb 9,4; Jel 2,17:

   1. Krisztus mint az elrejtett manna Istenben az Atyában mint az aranykorsóban van; az Atya a két természetű – istenség és emberség – Krisztusban mint a Frigyládában van; és Krisztus mint a bennünk lakozó Szellem az újjászületett szellemünkben él, hogy a Szentek Szentje valósága legyen – ez azt jelenti, hogy a Fiú az Atyában van, az Atya a Fiúban van, és a Fiú mint a Szellem a Szentek Szentjének a valósága.
   2. Nem szabadna a világhoz kapcsolódnunk – az Új Jeruzsálembe kéne inkorporálódnunk Krisztusnak mint az elrejtett mannának az evése által; amikor esszük Őt, Őáltala ebben a nagy inkorporációban élünk, amely ma Krisztusnak a testületi Teste, és amely végül kiteljesíti az Új Jeruzsálemet.
   3. A szent város, az Új Jeruzsálem, a célja Isten örökkévaló ökonómiájának; az egyedülálló Isten végül egyetlen várossá nagyobbodik meg az Ő örökkévaló megnagyobbodásának és örökkévaló kifejeződésének egy nagy isteni-emberi, egyetemes inkorporációként.

© 2023 Living Stream Ministry